УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-5740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 207. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го ЛИСТОПАДА 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, NOVEMBER 12, 1969 No. 207. VOL. LXXVI

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 10 листопада 1969

В АМЕРИЦІ

НА ФЛОРИДІ ЗААРЕШТОВАНО ДВОХ ОСІБ за те, що хотіли вбити президента Ніксона. Суддя визначив їм кавцію по 200,000 долярів. Заарештовані 51-річний Джордж В. Бейкер із Маямі на Флориді та 24-річний Антоні Бейкер із Брізбуду у Пенсильвенії. Поліція заявила, що вони не споріднені, хоч мають ті самі прізвища. Джордж Бейкер атакував поліційного урядовця, а Джан Бейкер погрожував вбити Президента. Джордж Бейкер ще в травні ц. р. писав листа до Ніксона з погрозою. Президент приїхав на відпочинок на Флориду, тому поліцисти пішли до нього, де він заатакував поліцію, яка його заарештувала. В нього сконфісковано чотири рушниці й три револьвери.

В ЖОВТНІ Ц. Р. ЧИСЛО БЕЗРОБІТНИХ становило 2,839,000, що виносить 3.9 відсотка всіх робітних сил країни. У вересні число безробітних становило 4 відсотки всіх робітних сил країни. Тоді воно було збільшилося аж на 0.5 відсотка в порівнянні з серпнем ц. р., коли відсоток безробітних виносив 3.5. Минулої зими цей відсоток пересічно становив 3.3 відсотка. Число затруднених повільніше збільшується, а число безробітних збільшується в скорішому темпі. Про сповільнення збільшення економічного темпу свідчить і те, що зменшилося число годин праці пересічного робітника з 37.8 до 3.75 в жовтні. Це зменшення настало тому, що менше було надчисельних годин в жовтні, як у вересні.

РАДІОВА СТАЦІЯ ГОЛОСУ АМЕРИКИ тричі збільшила свою силу передач до країн Совєтського бльоку, щоб перемогти те заглушування американських радіових передач совєтськими стаціями після того, як совєтські війська у серпні 1968-го року окупували Чехо - Словаччину. Заступник директора Інформаційної Аґенції ЗСА Генрі Лумic заявив на Комунікаційній Конференції Збройних Сил, що на сильнішій американській стації надаються програми російською, українською, вірменською й грузинською мовами. Сильніша американська стація почала діяти 2-го листопада. Тепер радіослухачі можуть без заглушування слухати Голосу Америки навіть на малих апаратах.

В КАНАДІ ТАКОЖ ПЛЯНУЮТЬ ШИРОКУ податкову реформу. Згідно з урядовим пляном податки будуть зменшення для тих осіб, які мають менші прибутки, і будуть збільшуватися для тих платників податків, які заробляють більше як 3,400 долярів (самітні), або більше як 9,100 (одружені). Канадійський доляр тепер коштує 92.5 цента ЗСА. Уряд плянує звільнити від оподаткування ті суми, які компанії або окремі особи витрачають на конвенції і бизнесові прийняття та на яхти, ілтаки й клюби і захисти на ловах. Коло 750,000 осіб будуть звільнені від плачення податків. Три мільйони осіб матимуть більші податки, а 3.1 мільйона менші; 8,200 осіб будуть оподатковані без зміни.

У СВІТІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ВІЛЛІЯМ РОДЖЕРС ЗАПЕРЕЧИВ в минулу п'ятницю, наче б ЗСА ставилися ворожо супроти Єгипту й інших арабських держав, як це попереднього дня твердив єгипетський президент Гамаль Абдель Нассер у своїй промові до єгипетського Національного Зібрання. Однак в суботу 8 ц. м., на 3-годинній конференції Спільної Оборонної Ради Арабської Ліґи, з участю 14-ох арабських міністрів закордонних справ і шефів штабів, єгипетський міністер закордонних справ Махмуд Ріяд рішуче відкинув принципи замирення з Ізраїлем, що їх буцім-то виготовила Америка, та знову різко критикував Америку. Головуючий на тій конференції суданський міністер Фарук Абу Асса назвав Америку „ворогом ч. 1" арабів.

НА ЧЕРВОНІЙ ПЛОЩІ У МОСКВІ ПОКАЗАЛИ під час традиційної щорічної паради з нагоди роковин жовтневої революції міжконтинентальну ракету довжиною 120 стіп і протиракетну ракету типу „Ґалош". Промовляв військовий міністер маршал Андрій Гречко, який в цьому місяці полетить на Кубу з „приятельською візитою".

ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ ДІСТАНУТЬ скаргу від ЗСА проти поведення Північного В'єтнаму щодо воєнних полонених. Хоча Північний В'єтнам не є членом ОН, проте він підписав був міжнародну конвенцію щодо полонених, яку постійно ламає. ЗСА знають про 410 своїх військовиків, які є в північно - в'єтнамському полоні, але припускають, що знаходиться там ще дальших коло 400 американських військовиків. Загалом 1.300 американських військовиків є на листі „пропалих під час бойової дії". Північний В'єтнам вперто відмовляється подати прізвища полонених.

ВЛАДИМІР СЄМЙОНОВ БУДЕ головою совєтської делеґації на американсько - совєтській конференції в справі обмеження стратегічного зброєння, яка 17 ц. м. почнеться в Гельсинках. Сємйонов є віце - міністром закордонних справ і брав уже участь в різних міжнародних конференціях та в засіданнях Генеральної Асамблеї ОН, отже, він відомий американцям. З американського боку головним репрезентантом буде Джералд Смит, директор державного Бюра контролі зброєння і роззброєння.

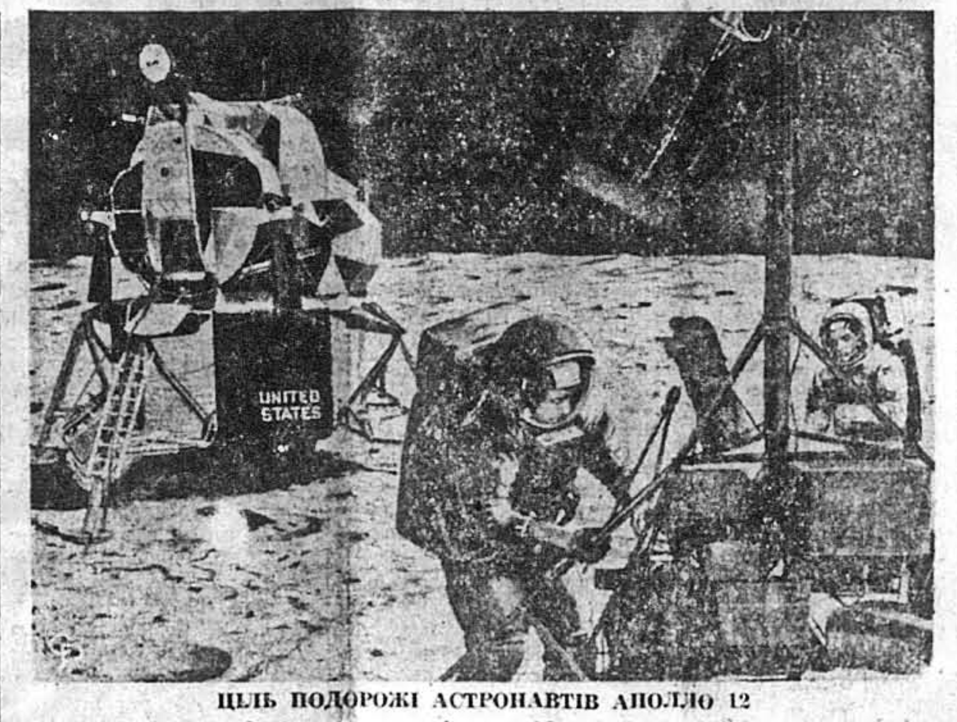
ІТАЛІЙСЬКА ПРОКУРАТУРА ОСКАРЖУЄ 20-річного американського моряка Раффаеле Мінікієллльо у 8 злочинах, за які він може дістати 30 років в'язниці. Названий моряк схопив був великий американський пасажирський літак 10 днів тому над Каліфорнією і, тероризуючи пілота та залогу, скерував його почерез Ню Йорк і Ірляндію, до Риму. Після короткої погоні за ним — його арештували. Його батько вернувся був з Америки жити далі в Італії, його мати і сестра прибули тепер з ЗСА до Риму, щоб зорганізувати йому оборону.

„СВОБОДА" НЕ ПОЯВИТЬСЯ У ДЕНЬ ВЕТЕРАНА

З ваги на державне Свято Ветерана у вівторок, 11-го листопада, „Свобода" з цією датою не появиться. Це число „Свободи" друкується в понеділок, 10-го листопада, а чергове друкуватиметься в середу, з датою четверга, 13-го листопада. В тому числі надруковані і всі оголошення, що початково були призначені до числа з датою 11-го листопада, яке не появляється.

ЛІКАР СТВЕРДИВ, ЩО АСТРОНАВТИ АПОЛЛО 12 МОЖУТЬ ЛЕТІТИ В П'ЯТНИЦЮ НА МІСЯЦЬ

Кейп Кеннеді, Флорида. — 9 листопада астронавти Аполло 12 з успіхом перейшли лікарський тест, і лікар-спеціяліст при Крайовій Аеронавтичній і Космічній Адміністрації д-р Чарлз Беррі заявив: „Вони знаходяться в дуже добрім духовім наставленні і нетерпляче чекають на лет". Лікарські оглядини астронавтів тривали три і півгодини. Астронавти Аполло 12 такі: командори Чарлз Конрад молодший і Ричард Ґордон молодший та підкомандор Ален Л. Бін. Вони раніше служили у фльоті. Д-р Беррі ствердив, що всі три астронавти не виявляють найменших познак якихнебудь інфекційних недуг, які могли б бути перешкодою до подорожі на Місяць. На площі на шляху 39-А стоїть ракета Сатурн 5, а на її вершку приміщений космічний корабель Аполло 12, який має при собі і окремий модуль, в якому два астронавти полетять на Місяць, а один залишиться в мандному матірному космічному кораблі, кружляючи довкола Місяця. Лет астронавтів Аполло 12 почнеться в п'ятницю 14-го листопада о год. 11.22 перед полуднем за східнім стандартовим часом. Поворот на Землю всіх трьох астронавтів має відбутися на Пацифіку 400 миль на південний схід від Пеґо Пеґо в понеділок 24 листопада.

ЦІЛЬ ПОДОРОЖІ АСТРОНАВТІВ АПОЛЛО 12

Астронавти Аполло 12 полетять на те місце на Місяці, що називається Океаном штормів. В східній частині цього місця Аеронавтична і Космічна Адміністрація була випустила 19-го квітня 1967-го року „Сорвеєр 33", який там залишився. Астронавти Конрад і Бін під час своєї мандрівки по Місяці о год. 12:30 в дні 20 листопада, мають взяти з „Сорвеєра 3" чотири частини, як це ілюстровано на цій світлині, між якими буде і телевізійна камера. Висилка Сорвеєра коштувала 65 мільйонів долярів.

Рокефеллер перестерігає проти „нових Кастрів" в Південній Америці

Вашинґтон. — В опублікованому, досі секретному, звіті губернатора Рокефеллера, є пересторога проти того, що в країнах Південної Америки можуть виникнути „нові Кастри". Рокефеллер вліті ц. р. відвідав численні держави Латинської Америки і про ці відвідини здав письмовий звіт президентові Ніксонові. Звіт цей дав матеріял Ніксонові до його промови про відношення ЗСА до латинських американських держав. У звіті губернатора Ню Йорку стверджується, що погіршилися взаємини між цією країною й державами в Півд. Америці. У звіті Рокефеллера читаємо: „Тепер є один Кастро між 26-ма державами півкулі; але їх може бути більше в майбутньому. А Кастро на суходолі, підтримуваний економічно й військово комуністичним світом, становитиме велику небезпеку для Західньої Півкулі і стане надзвичайно трудною проблемою для ЗСА" Рокефеллер пропонує торговельні й митні концесії для південних держав та реорганізацію політичного апарату у Вашинґтоні, який постачає зброю для поборювання підривних елементів. Рокефеллер закликає до терпеливости й вирозуміння навіть тоді, коли б там появлялися нові протиамериканські акти. Нюйоркський губернатор не зразився тим, що не міг відвідати Чіле, Венесуелі й Перу. Передбачають, що Уряд президента Ніксона матиме трудноці, якщо забажає здійснити пропозиції Рокефеллера. Проти нього виступлять в Конґресі, з нього не будуть вдоволені і латинські американські країни.

С. Ґавриш переобраний на голову Окружного Комітету Відділів УНС у Філядельфії

ОКРУГА ЗВІТУЄ ПРО УСПІХИ ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ

Філядельфія. — В неділю 9-го листопада, Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Філядельфії та околиці відбув тут в залі УСО „Тризуб" свої річні Загальні Збори, вкінці яких вибрано Окружну Управу на чолі з переобраним на голову Степаном Ґавришем, головним радним і обласним організатором УНС. Збори, відкрив С. Ґавриш, який попросив о. мітрата Омеляна Мицика провести молитву, а потім привітав і запросив до почесної президії д-ра Володимира Ґалана — голову Контрольної Комісії УНС, Володимира Сохана — заступника гол. предсідника, о. мітрата О. Мицика, о. мітрата Стефана Біляка, д-ра Богдана Гнатюка — голову Відділу УККА, та дир. Миколу Олексевича від ОбВУА. На внесок Петра Тарнавського обрано президію Зборів в такому складі: предсідник — д-р В. Ґалан, заступники — мґр. І. Скочиляс і Евстахій Мінчак та секретар — пані Ірина Щерба. Також вибрано на початку Зборів Номінаційну Комісію, до якої ввійшли: мґр. М. Ковальчук, П. Щерба, Я. Щербак, інж. Т. Тещук і И. Ракочий.

Степан Ґавриш

Звіти уступаючої Окружної Управи попередив інж. Іван Скіра відчитанням протоколу з минулорічних Загальних Зборів, що його апробували Збори без поправок. В своєму звіті про працю Округи за минулий рік С. Ґавриш, уступаючий голова, подав докладний огляд успіхів організаційної кампанії однієї із найбільше успішних Округ УНСоюзу, як теж зреферував коротко про інші праці та участь Окружного Комітету в громадському житті. Окремо звітував голова про оперу „Анна

(Продовження на стор. 3-ій)

ПРЕДСТАВНИКИ СХІДНІХ КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКОВ ВІДБУЛИ НАРАДИ У СПРАВІ СТВОРЕННЯ СПІЛЬНОЇ ЕКУМЕНІЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Рим (УПБ). — У Ватикані, в резиденції Верховного Архиєпископа, Блаженнішого Кир Йосифа, відбулися 23 жовтня 1969 р. наради представників Східніх Церков, учасників Папського Єпископського Синоду в Римі. Метою нарад було покликати до життя спільну Екуменічну Конференцію Східніх Церков. Ініціятором і господарем, який запросив на наради всіх на Синоді присутніх представників Східніх Церков, був Блаженніший Кир Йосиф. На наради були запрошені: Блаженніші: Кард. Стефан I Сідарус, Патріярх Александрійський Коптів, кард. Петро Меучі, Патріярх Антіохійський Маронітів; кард. Максімос V Ґакім, Патріярх Антіохійський Мелхітів; Іґнатій Антоній Гаєк, Патріярх Антіохійський Сирійців; Павло II Шейко; Патріярх Вавилонський Халдейців; Іґнатій Петро XI Батаніян, Патріярх Килікійський Вірмен; кард. Йосиф Перекатіль, Архиєпископ-Митрополит Ернакулюм Малябарців, Індія. Високопреосвященні: Ґреґоріос В. Варґезе Танґалятіль, Архиєпископ-Митрополит Трівандрум Малянкарців, Індія; Матей Кавакут, Архиєпископ-Митрополит Чанґаначеррі Малябарців, Індія; Максим Германюк, Архиєпископ - Митрополит Вінніпеґський Українців; Асрате Маріям Єммеру, Архиєпископ-Митрополит Адіс Абеба Етіопійців; Амврозій Сенишин, Архиєпископ-Митрополит Філядельфійський Українців; Стефан Коцішко, Архиєпископ - Митрополит Манґальський Русинів (Українців) і Преосвященний Методій Дімітров, Єпископ-Коадютор Апостольського Екзарха Софії в Болгарії.

Блаженніший Верховний Архиєпископ Кир Йосиф привітав усіх присутніх і поставив на обговорення три теми:

(1) Однообразність представників Східніх Церков, якщо вони беруть участь в різних Богослуженнях латинського обряду.

(2) Ставлення різних Східніх Католицьких Церков до виявів ворожої постави деяких екуменічних кіл до цих Церков. Справа т. зв. уніятизму.

(3) Плян праці на екуменічному полі Східніх Католицьких Церков.

При обговоренні цих тем присутні присвятили найбільшу увагу двом останнім темам, при чому Митрополит Кир Максим, член Секретаріяту Християнської Єдности, поінформував присутніх про справжні проблеми відносно цього комплексу питань, піддаючи деякі суґестії, як повинні поступати Східні Католицькі Церкви.

Після обміну думок присутні вирішили:

(1) Відбувати свої спільні наради в Римі кожний раз, коли тільки будуть відбуватися наради Папського Єпископського Синоду.

(2) Уповажнити Митрополита Кир Максима діяти в характері Секретаря групи представників Східніх Католицьких Церков та інформувати всі ці Церкви про всі важливіші справи і події з ділянки екуменічної праці всіх інших Церков.

(3) Уповажнити Митрополита Кир Максима в Секретаріяті Християнської Єдности бути речником Східніх Католицьких Церков.

Німецькі комуністи вимагають далі визнання суверенности Сх. Німеччини

Берлін. — Офіційний орган східньо-німецького режиму „Ноєс Дойчлянд" признає „деякі нові позитивні моменти" в промові нового західньо-німецького канцлера Віллі Брандта, що її той виголосив у парляменті, але далі вимагає, що Західня Німеччина повинна визнати Східню Німеччину, як окрему суверенну державу. Віллі Брандт признав в своїй програмовій промові існування Східньої Німеччини, як „реальний факт", але застерігся проти визнавання державної суверенности Східньої Німеччини з уваги на існування в обох тих територіяльних творах того самого народу. Тому, казав В. Брандт між тими двома країнами існують відносини „спеціяльної натури", які найкраще розв'язувати на базі вирішування щоденних практичних справ. „Ноєс Дойчлянд" висловлює вдоволення, що Віллі Брандт заповів підписання Західньою Німеччиною міжнародного договору проти поширення атомової зброї і готовість взяти участь у паневропейській конференції про безпеку Европи.

ВІДБУВСЯ ПОВНИЙ СОБОР ЄПИСКОПІВ УПЦ В ЗСА

Як уже інформовано в частині накладу „Свободи" з 8-го листопада, з авторитетних джерел одержано вістку, що 7-го листопада перед полуднем у Бавнд Бруку, осідку Консисторії Української Православної Церкви в ЗСА, відбулася під головуванням Блаженнішого Владики Іоана, Митрополита УПЦ в ЗСА, сесія повного Собору Єпископів цієї Церкви. Крім Блаженнішого Митрополита Іоана, в сесії Собору взяли участь Владики Архиєпископ Мстислав, єпископ Олександер і єпископ Іов. Собор Єпископів прийняв ряд постанов, скерованих на дальшу акцію для об'єднання всіх православних українців у вільному світі в одній Українській Православній Церкві.

Об'єднані Нації рішатимуть знову про прийняття Комуністичного Китаю

Об'єднані Нації. — В цьому тижні Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй вирішуватиме справу прийняття Комуністичного Китаю. Ця справа стоїть щороку на денному порядку кожної Генеральної Асамблеї. В минулому році 44 держави голосували „за" допущення Комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй, 58 „проти" і 23 „стрималися" від голосування. Припускають, що в цьому році те відношення буде більш-менше таке саме, ці радше подібне, з легким відхиленням в користь Комуністичного Китаю. На прихильнішу поставу супроти Пейпінґу впливає передусім факт, що Канада, Італія і Бельгія переговорюють з комуно-китайським урядом про визнання його та нав'язання з ним дипломатичних взаємин. Якщо ті переговори або закінчаться ще перед голосуванням в ОН або даватимуть названим західнім державам певність, що вони скінчаться позитивно, то ті три західні держави, члени Атлантійського Союзу, готові голосувати вперше „за". Далі, припинення в Комуністичному Китаї „культурної революції" та поведення переговорів між Совєтським Союзом і Комуністичним Китаєм вказувало б на більш „реалістичний" підхід китайського комуністичного режиму до головних проблем внутрішньої і закордонної політики. Раніше Пейпінґ заявляв, що йому не залежить на членстві в ОН і при кожній такій заяві лаявся проти ОН, вимагаючи радикальної зміни їх конструкції. Тепер Пейпінґ стримався від атак проти ОН. Але справа „двох Китаїв", та, практично, як повестись супроти Вільного Китаю, який тепер є членом Ради Безпеки, все ще залишається відкритою.

У Ню Йорку відбулася зустріч Президента УНР в екзилі

Ню Йорк. — В неділю 9-го листопада ц. р. в залі Літературно - Мистецького Клюбу відбулася зустріч президента УНР в екзилі Миколи А. Лівицького з громадянством. Зустріч відкрив коротким словом голова Представництва УНРади в ЗСА д-р І. Крамаренко, після чого М. А. Лівицький з'ясував становище Державного Центру УНР на чужині до головних питань внутрішньої і закордонної політики. Він нав'язав до свого останнього перебування в ЗСА в серпні мин. року, безпосередньо після інвазії СССР до ЧССР і вказав на ту подію, як доказ, як змінюються міжнародні події і як треба раз-у-раз пристосовуватись до нової констеляції. Промовець вважає, що після того, як Косиґін полетів до Пейпінґу і внаслідку розмови з Чу Ен-лаєм поведено совєтсько - китайські переговори — найбільше стурбування совєтського уряду торкуються внутрішніх відносин в СССР. — М. А. Лівицький багато місця в своїй промові присвятив відношенню Державного Центру до УККА і недавнього 10-го Конґресу Американських Українців, ствердивши, що Державний Центр був і є за співпрацю з Секретаріятом СКВУ та Українським Конґресовим Комітетом і Комітетом Українців Канади. Він є за консолідацію усіх українських політичних партій і середовищ, але не за всяку ціну, себто із збереженням Державного Центру і його основної ідеології. Таврував тих критиків останньої зміни у Виконавчому Органі, які в своїй опозиції доходять до того, що закликають — безпосередньо або замасковано — до неплачення датків на УНРаду. Опрокидував закиди, наче би він не стояв понад фракціями УНРади та тримався „спадкової посади". У запитах і короткій дискусії забирали слово М. Лисогір, А. Ґудовський, д-р С. Ріпецький, д-р Кучер і І. Кедрин. Приявних було коло 70 осіб.

Помер Віктор Платонович Петров — літературознавець, археолог, етнограф і совєтський партизан-розвідник

Київ. — Кілька місяців тому, мабуть, ще в серпні або з початком вересня ц.р. помер у Києві відомий український учений Віктор Платонович Петров, який в 1942-1949 рр. перебував на еміґрації і справа „зникнення" якого мала широкий відгомін включно з обвинуваченням, що він був вбитий „службою безпеки" ЗЧ ОУН. Ширших повідомлень про смерть В. П. Петрова в совєтських газетах не було. Перший некролог про нього подав тільки київський „Український Історичний журнал" у 9-ому числі за вересень 1969 року. В некролозі не подано ні дати, ні причини смерти, сказано тільки, що „кілька місяців не дожив до свого 75-річчя Віктор Платонович Петров — доктор філологічних наук, старший науковий співробітник Інституту археології АН УРСР, відомий мовознавець, літературознавець, археолог і етнограф". Після огляду біографії й наукових праць Віктора Платоновича Петрова до 1940 року, в некролозі стверджено: „На початку 1941 р. було створено Інститут українського фольклору, директором якого став В. П. Петров. На цій посаді і застала його Велика Вітчизняна війна, яка покликала Віктора Платоновича до лав нашої армії. В ній він виконав свій громадський обов'язок сумлінно і до кінця, не раз ризикуючи життям у глибокому ворожому тилу як партизан-розвідник. Ці роки життя і діяльности В. П. Петрова Батьківщина відзначила бойовими нагородами. Тільки наприкінці 1950 року Віктор Платонович повернувся до наукової праці — спочатку у Москві, а з 1956 р. у Києві, в Інституті археології АН УРСР".

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Варшавське повстання і Москва

У минулому місяці всі польські патріоти в Польщі й поза нею відзначали 25-ті роковини величного в своєму героїзмі й трагічного в наслідках повстання проти німецьких окупантів у Варшаві. Воно розпочалося 1 серпня і скінчилось 2 жовтня 1944 року з балянсом: кругло 250.000 поляків убитих, ранених, полонених і арештованих та здебільша німецькими переможцями розстріляних і дощенту зруйнована Варшава. З приводу цих роковин польська амбасада у Вашингтоні проголосила заяву, в якій ніби віддавала поклін поляглим у Варшаві героям, а водночас фальшувала історичну правду, не тільки нічого не сказавши про ганебну ролю, яку в тому Варшавському повстанні відіграла Москва, але й скидаючи всю вину за те повстання на польський уряд. Мабуть, те викривлене проголошення польської амбасади у Варшаві стало безпосередньою причиною того, що з ініціятиви сенатора Томаса Дадда, члена Правничої Комісії Сенату і її Підкомісії в справах внутрішньої безпеки, появилася друком 20-сторінкова брошура, як офіційне видання названої Комісії, п. з.: „Варшавське повстання: комуністична версія проти фактів". Цю брошуру зладила Ірина Лазутін, аналіст закордонно - політичних справ у Конґресовій бібліотеці в Вашинґтоні, і складається вона з листа сенатора Дадда до голови Правничої комісії сенатора Джеймса Істленда, вступу Т. Дадда, історичного огляду Варшавського повстання і тексту згаданої заяви польської амбасади у Вашинґтоні. Очевидно, головну й найціннішу частину цього видання становить історичний нарис про Варшавське повстання з різними його політичними моментами: названа авторка використала багату й найбільш авторитетну літературу в цій матерії, зокрема твори командувача Варшавського повстання Бора - Коморовського, спомини тодішнього прем'єра польського екзильного уряду Станіслава Міколайчика, спомини Вінстона Черчілла, зізнання на Нюрнберському процесі шефа німецької армії ген. Гудеріяна та ін., і зробила тільки одну помилку, назвавши тодішню польську підпільну армію „Гом Армі" — „армією людовою", коли насправді це була Армія Крайова, бо „людова" була створена комуністами на території СССР.

Отож Армія Крайова вже давно підготовлялась до повстання у Варшаві, нараховуючи під кінець липня 1944 р. у столиці Польщі кругло 35.000 членів, з того тільки 20.000 озброєних крісами й легкими скорострілами. Але АК і польський еміґраційний уряд в Лондоні чекали, поки совєтська армія наблизиться зі сходу до Варшави. 29 липня большевики проголосили через радіо гарячий заклик до поляків, щоб вони брались до зброї, бо „настала пора визволення". Атака вояків підпільної Армії Крайової на німецькі позиції у Варшаві миттю перетворилась у повстання мільйона мешканців того міста, з жінками й дітьми включно. Тому все ще сильна німецька залога та підтягнені з запілля війська не могли справитися з повстанцями, і німецьке командування дало першенство летунству і далекобійній артилерії: плянево й систематично „зрізувано" вулицю за вулицею, дільницю за дільницею.

А совєтські дивізії стояли на східньому березі Висли, у дільниці Прага, і придивлялися, як німці винищували польських патріотів, які — Москва це знала — ненавиділи також її, Москву. Прем'єр екзильного польського уряду, Станіслав Міколайчик, полетів до Сталіна просити допомоги. Сталін поставив за передумову — „порозуміння" польського лондонського уряду з наставленим Москвою так званим люблинським урядом, а люблинські комуністи домагалися фактичної ліквідації екзильного уряду. Сталін не тільки не дав наказу совєтським військам прийти з допомогою оборонцям Варшави, але й відмовив Америці та Британії користуватися шістьма летовищами, що ними розпоряджали большевики в промірі 25 миль від Варшави, — задля довозу варшавським борцям зброї, амуніції і харчів. Щойно тоді, коли Міколайчик зрікся свого посту, польський еміґраційний уряд погодився на „компроміс", що запевнив комуністам владу у Польщі, а оборонці Варшави скапітулювали. Совєтські війська ввійшли до польської столиці, як „визволителі".

Проголошення польської амбасади у Вашинґтоні всі ті сутні і для Москви ганебні факти промовчує, приписуючи вибух і невдачу Варшавського повстання „еміґраційним силам у Лондоні". Цим зверненням польська амбасада ще раз доказала, що хоч сучасна Польща користується більшою за Україну свободою у плеканні рідної культури і в релігійному відношенні, політично вона є такою самою московсько - большевицькою колонією, як і Україна.

М. Петрович

„ТАМ ПОСЕРЕДИНІ НАШ ГЕНЕРАЛІСИМУС"

Оди на честь Сталіна за часів панування тирана писали масово, мусіли писати. Тепер вони, хоч і рідко, знову появляються в СССР, бо все ще є багато „поетів", які, наче гончі пси, відчувають, звідкіля вітер віє. Доказом цього є заголовок нашої статті — уривок з поезії Фелікса Чуєва, в якій він із захватом говорить про генералісимуса (очевидно, з великої букви) та його маршалів.

Хто ж ці „його маршали"? Звичайно, не ті, котрих Сталін розстріляв, а ті, що масово, наче на замовлення, пишуть спогади, в яких прославляють Сталіна як „великого полководця". Намагаються у своїх спогадах реґабілітувати Сталіна як великого полководця й політика такі „його маршали": Жуков, Малиновський, Василевський, Є р е менко, Горбатов, Крилов, Кузнецов, Чуйков, Гречко, Конєв, Мерецков, Рокоссовський та генерали Штеменко і Яковлев.

Цікаво при тому відзначити, що як Жуков у своїй книзі „Спогади і роздуми", так і інші маршали намагаються особу Сталіна реґабілітувати в куди ширшому маштабі, аніж тільки як полководця під час другої світової війни. У спогадах Жукова портрет Сталіна вже цілком наближається до тих писань про нього, що появлялися за його життя. Мало того! У спогадах Жукова Сталін змальований трохи чи не великим гуманістом, мовляв, він добре розумів, яке нещастя може принести народам СССР війна. І це Жуков пише про людину, яка ще до війни не завагалася розгорнути в СССР найжорстокіший і наймасовіший терор, що його знає історія людства, — терор, жертвою якого впали десятки мільйонів людей.

Очевидно, совєтські маршали, як і деякі „поети", також добре відчувають, звідкіля вітер віє, знають, що повільний, але безупинний процес відновлення культу особи Сталіна проходить з наказу партійного керівництва в Москві. Найновішим віддзеркаленням тенденцій слід уважати дві великі статті, що появилися на сторінках партійного офіціозу „Коммунист". У другому числі цього журналу за 1969 рік появилася нібито рецензія доктора історичних наук Є. Болтіна на спогади Гречка, Конева, Мерецкова, Рокоссовського, Штеменка і Яковлева. В цій рецензії між іншим її автор пише, що розглядані ним книжки „дозволяють з'ясувати характеристичні прикмети портрета головнокомандувача, як керівника совєтських збройних сил в роки війни. При цьому каменя на камені не залишається з тверджень про його воєнну некомпетентність... про його начебто абсолютну нетерпимість до чужої думки і інших дрібних вигадок..."

У третьому числі „Коммуниста" за цей рік опубліковано велику, статтю аж 5-ох авторів — Голікова, Мурашова, Чхіквішвілі, Шатаґіна і Шаумяна п. н. „За ленінську партійність у висвітлюванні історії КПСС". Стаття недвозначно і рішуче висловлюється за реґабілітацію Сталіна, називає його „борцем за справу робітничої кляси", видатним діячем КПСС і розправляється з усіми тими, які так чи інакше намагаються продовжувати розвінчування культу особи Сталіна. Дійшло до того, що всі писання про злочини сталінської доби, найменші навіть натяки на неґативну ролю Сталіна тепер уже проскрибовані, а їх авторів уважають зневажниками „славної історії совєтського народу" і його боротьби за „соціялізм".

Наскільки далеко зайшов процес ресталінізації всього політичного і громадського життя в СССР свідчить хоч би той факт, що всі писання, скеровані проти культу особи Сталіна, появляються тепер уже нелеґально, як „захалявна л і тература". Сюди слід зарахувати передусім працю Роя Медведєва, зокрема його тритомову розвідку про життя, діяльність і злочини Сталіна п. н. „Перед судом історії" та його відкритий лист до редакції журналу „Коммунист" п. з. „Чи можемо сьогодні реґабілітувати Сталіна?"

У цьому своєму відкритому листі, що його ми обговоримо в наступній статті, Медведєв пригадує між іншим, що деякі з вище згаданих нами маршалів, авторів спогадів про другу світову війну ще не так давно писали про Сталіна цілком протилежно. Так, наприклад, два з половиною роки тому маршал Жуков розповідав на сторінках „Военно - Исторического Журнала" про те, наскільки невміло Сталін керував зимовим наступом червоної армії в січні-березні 1942 року. А в „Краткой истории Великой Отечественной войны", що вийшла друком 1965 р., Сталіна характеризують як безвідповідального та бездарного полководця. Деякі маршали хвалять тепер стратеґічну і політичну передбачливість Сталіна. Маршал же Малиновський у 1961 р. писав, що Сталін, не зважаючи на осторогу, не вірив у вибух війни з ґітлерівською Німеччиною, і що це була його найгрубіша помилка, яка межувала зі злочином.

Як відомо, деякі совєтські історики короткої доби розвінчання культу особи Сталіна ще яскравіше характеризували Сталіна, але цих праць сьогодні в СССР і зі свічкою не знайдеш. Їх або давно вже викинули, або стягнули з обігу. Сьогодні з усією силою партія проводить реґабілітацію Сталіна, і ця реґабілітація знайшла свою дивовижну на перший погляд симбіозу з відродженням російського неопанславізму. (Див. статтю „В розшуках нового серуму для імперії").

Кажемо дивовижну, на перший погляд, бо насправді це цілком закономірний процес. Адже Сталін був не тільки жорстоким тираном клясичного російського зразка, але й подвижником російського і м п еріялізму, „злиття народів" в один совєтський, чи пак російський народ, що продовжують робити тепер московські володарі. У зв'язку з цим сталінська доба для них є одним із нерозривних кілець у ланцюгу большевицько - імперської історії, без якого розбивається ввесь ланцюг.

Не диво, отже, що партія підтримує неопанславістів, які в свій націоналізм включають і добу Сталіна, а б'є по всіх тих, що розвінчують Сталіна і тим самим розхитують большевицьку систему.

К. Крупський

ПРАВДА ПРО ПОНЕВОЛЕНІ НАРОДИ

(2)

Отже, цитатами з промов, писань і зарядженъ, додаючи до них свої коментарі, автор показує читачеві, як в дійсності виглядала політика, яка обернула цілий ряд народів на рабів Москви.

На ст. 81 сказано: „В 1947 р. офіційний журнал Центрального Комітету Комуністичної Партії обвинувачув українські історичні праці, публіковані в рр. 1941-45, в тому, що вони зберігають націоналістичні традиції української історіографії. Українські історики, сказано в журналі, ніколи не могли позбутися впливу націоналістично-буржуазної школи проф. Грушевського".

Конквест пише про русифікацію України та інших підсовєтських народів, про арешти та переслідування української інтеліґенції.

Працю, зредаґовану проф. Еріхом Голдгаґеном „Етнічні меншості в Совєтському Союзі", треба привітати. Її співавтори це в більшості університетські викладачі, і тому вона написана на науковому рівні. Думаю, що це перша праця в Америці, в якій так правдиво насвітлюється становище поневолених Москвою народів, зокрема українського.

Перший розділ „Етнічна сцена в Совєтському Союзі; погляд на диктатуру" написав відомий українському читачеві проф. А. Армстронґ, автор праці „Український націоналізм".

У підрозділі „Мобілізована діяспора" проф. Армстронґ дефініює поняття „діяспора". На його думку, діяспора мусить бути культурно вищою від народу, серед якого їй доводиться перебувати. Він каже, що типовою діяспорою є жиди. Політична еміґрація, яка асимілюється, не є діяспорою.

Національну о к р емішність бачить проф. Армстронґ в основі культури народу — в його мові. Розглядаючи становище українського народу в Україні, він каже, що в останніх роках зростає число українців, які при переписах подають українську мову за матірну. Це явище він уважає за корисне на шляху боротьби українського народу за незалежність.

Небезпеку для українського народу він бачить у втечі сільського населення до міст, де воно підлягає небезпеці денаціоналізації. Другою небезпекою є наплив в Україну росіян, зменшення приросту українського населення, зменшення числа українських студентів в університетах, збільшення мішаних з росіянами подруж та зменшення кадрів українських професіоналістів і фахівців.

Автором розділу „Деякі економічні аспекти у відносинах між совєтськими республіками" є проф. Всеволод Голубничий. Цей головний розділ написаний імпозантно, з поданням найбагатших з-поміж усіх інших статтей джерел. І тому нас дивує закид щодо емоційности, зроблений проф. Голубничому рецензентом журналу.

Розділ „Совєтська мовна політика; продовжування і зміна" написав проф. Джекоб Орнштайн. Його стаття вказує на те, що він прекрасно знає московську політику, яка змагає до того, щоб українську мову вдержувати на „льокальному рівні".

Автором четвертого розділу „Асиміляція та етнічне самозбереження українців Совєтського Союзу" є проф. Ярослав Білінський. Ми не будемо реферувати цієї ельоквентно написаної статті, а замість того відмітимо факт, що проф. Я. Білінський є автором більшої і визнаної в американських наукових колах праці „Друга совєтська республіка; Україна по другій світовій війні". Слід зазначити те, що названої його праці не треба пропихати до американських бібліотек так, як це доводиться робити з англомовними працями інших українських авторів, які не написані згідно з науковими вимогами, прийнятими на Заході.

Ця 539-сторінкова праця проф. Білінського була видана при Рутґерс університеті ще в 1964 р. і її набула кожна високошкільна і публічна бібліотека в Америці.

Пишучи про спротив українських інтелектуалів в Україні, проф. Білінський зазначає: „Умовини не дозволяють нам дати докладну відповідь на те питання, скільки нині є людей в Україні, для яких національне сумління стало альфою і омегою, але всі познаки вказують на те, що асимілятори зустрічають зростаючий спротив".

Рецензент журналу „Проблеми Комунізму" ставить під сумнів твердження проф. Білінського про те, що Москва намагається зломити український нарід фізично і морально. Ми не можемо сумніватися в цьому, маючи на увазі хоч би голод 1933 року і страшний довголітній терор, так як не сумніваємося в тому, що Гітлер намагався винищити жидів і в той же час був ліберальним супроти словаків. Подібну дволичність стосувала і стосує московська диктатура.

(Закінчення на стор. 4-ій)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: Д-р Михайло Данилюк

ПРОБЛЕМИ НАРКОМАНІЇ

I

Останнім часом Державний Інститут Психічного Здоров'я ЗСА посилив кампанію проти зловживання різними медикаментами, передусім наркотиками та іншими ліками, які витворюють у людини злоякісні навики. Тримаючи нашу громаду в контакті з медичними подіями, присвячуємо нашу колюмну також цій проблемі.

За даними згаданого Інституту в Америці є коло п'яти мільйонів людей, які мають навик до такого чи іншого медикаменту, якщо враховувати, крім наркотиків, також різного роду седативи, збуджуючі засоби, ліки т. зв. транквілізації і т. д. Особливо небезпечною, одначе, є справа наркоманії, бо, наприклад, Бюро Наркотиків ЗСА нараховує самих лише зареєстрованих наркоманів, що вживають героїну, біля 60 тисяч, а їх, очевидно, є багато невідомих. Приблизно половина цього числа наркоманів проживає в стейті Ню Йорк, а більшість із них у самому Ню Йорку. Більше як половина всіх відомих наркоманів — це люди нижче від 30-ти років життя. На цьому місці не будемо роздумувати над причинами такого стану, беручи під розгляд сучасні соціяльні, політичні, духові та інші процеси, вимоги темпу сьогоднішньої цивілізації і т. д. Маємо на увазі подати лише кілька інформацій про деякі групи медикаментів, які можуть, коли їх вживати без нагляду лікаря, витворити в людини злоякісний навик і тим пошкодити здоров'я або навіть вкоротити життя. Ці інформації стосуються всіх прошарків населення, людей всякого віку, бо коли справжні наркомани — це в більшості молоді люди, то навики до всяких інших медикаментів мають різні люди.

1. Наркотики: До цієї групи належать ліки, що походять з опіюму, який виробляється із звичайного маку. Найчастіші форми — це морфіна, героїна, кодеїна, алькоголевий екстракт — т. зв. „Пареґорік" і т. п. До цієї ж групи належать синтетичні ліки, що діють ідентично — „Демероль", „Дольофін" і т. п. Кокаїна та маріхуана — іншого рослинного походження — творять окрему хемічну групу, хоч і леґально вважаються наркотиками.

Багато наркотичних продуктів приписується лікарями, і в цьому нема нічого страшного, бо вживання їх уважно контролюється, а чимало таких ліків стали благословенням для мільйонів людей при важких болях, у післяопераційних періодах і т. д. Більшість їх вживається для поборювання болю, а декотрі і в інших випадках: кодеїну в мікстурах приписується також проти важкого кашлю, екстракт опіюму — при сильних кишкових розладах та розвільненнях і т. д. Тож ряд наркотиків, природніх або синтетичних, є необхідними в медицині.

У наркоманів потреба вживання наркотиків виробляється внаслідок зловживання ними, і раз навик витворився, організм вимагає щораз більшої їх дози. Із заборонених н а р к отиків найчастіше вживають наркомани героїни, яку впорскують собі у вену. З цього часто постають інфекції, захворювання і н ф екційним гепатитом, що нищить печінку, зараження різними недугами і т. п.

Уже в початках у наркоманів виробляється подвійна залежність від наркотику: фізична і психологічна. Організм їх без наркотику не може правильно функціонувати, а психіка заломлюється. Коли раптом позбавити таку людину наркотику, у неї може виявитися ряд дуже поважних симптомів: дрижаки, сильне потіння, нудота та блювання, корчі шлунку і кишок з розвільненням, корчі і болі м'язів; втрата самоконтролі виявляється у такої людини в різних формах — від повного нервового заломання з патологічним духовим пригніченням аж до диких вибухів темпераменту та нахилу до злочинности. Ці симптоми звичайно починаються через 12-18 годин після заживання останньої дози героїни.

Ніякі покарання, дисципліна, „говорення до розуму" і т. д. в таких випадках не допомагають, бо фактично такі наркомани — це люди хворі фізично й духово, і лише кваліфікована медична допомога, ведена довший час, може позбавити цього злоякісного навику. Модерні засоби лікування таких наркотиків дають чимало успіхів.

Вживання наркотиків, зокрема героїни, витворює у наркоманів почуття, яке характеризується п ер е дусім повним духовим розпруженням, заником всякого страху, самопевністю та повною іґнорацією всяких турбот. При тому у них заникає потреба споживання харчів. Власне, вони часто і починають з того, що, заживаючи наркотик, таким способом хочуть втекти від реального світу, його турбот і напруження, а особливо — від відповідальности. О д н ак, втягнувшись у заживання наркотиків, вони фактично „втікають від життя", бо живуть на 15-20 років менше.

Організм послідовно нищиться наркотиками, і недуги, що постають на цій основі, дуже широкі — від фізичного знищення окремих систем аж до поважного нервового розладу, який вилікувати не вдається. Чимало наркоманів гине в нещасливих випадках, від помилкової дози наркотику, інфекцій, самогубств. Злочинність серед наркоманів дуже висока, бо, щоб дістати нарко-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Інж. Валентин Сімянців

СТУДЕНТСЬКІ ЧАСИ

СПОГАД
ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНА, РОКИ 1923-1929

(14)

Здоров'ячком Макошко був не покривджений, росту був невеликого, широкоплечий, але мішком тіло, вайлуватий і щось там мав зі ступнями, плоскі були — ходив, як ведмідь.

Трохи перерву і забіжу наперед. Макошко іноді заходив до нас в креслярку. Любив бувати у гідротехніків, як сам признавався. Хтось довідався, що Макошко гарно читає. Тож, коли він бував, прохали його, і він читав наголос для всіх. Хист і вміння у нього читати були з ласки Божої. Та й сам він у той час був так ніби не на землі.

Це я ніби задобрився перед світлою і трагічною пам'яттю доброго колеґи, щоб оповісти, що мені тоді пригодою стало.

Макошко якийсь час стипендії і взагалі жадної допомоги не мав і працював на студентській кухні. Студентська харчівня була кооперативна. І ясно, після убогих віджнвлювань у польському таборі апетит він мав добрий. Всередину воно у нього йшло легко і гладенько, а от далі, щоб геть — стоп! Прийде Макошко з праці до гуртожитку, ляже на ліжко і стогне. Радимо йому, хто що знає. Пив він всякі ліки — нічого. А дні біжать. Макошкові гірше та гірше.

Кажу Макошкові спробувати мило. І розказую, як то коням мило помагає. Спробував і — помогло. Та так помогло, що і наш пан Цірус нарікав на щось там у виходку. Здобув я „лікарське" визнання і без латини.

А Макошко поставив могорич. Усі в кімнаті задоволені, бо Макошко не стогне, і пили гуртом.

А на Макошка і далі нарікають. Ноги радять мити і шкарпетки міняти частіше. Присягається бідний Макошко, що все отак і робить, а от запаху сироварні позбутися не сила. Самому ніяково . . .

Дідько тоді мене смикнув. Кажу, що як пляшка горілки, так і від того його збавлю. (Для хеміків пляшка горілки — це тільки чвертка спирту та трохи лушпиння з цитрини. Спирток вони дешево мали — для лабораторок). Крутився Макошко, але кімната признала, що „гонорар" пустяшний і приступити на умови він мусить.

Розказав я Макошкові все як слід, що і як робити, і дію ліку визначив на місяць — шість неділь. А потім повторення. І так аж не знайде щось ліпше.

Приходжу у ввечері до хати, а Макошко з прокльонами зривається з ліжка до мене лютий, ой який лютий! Та не встояв на ногах і сів.

Умовили гуртом, щоб дав мені подивитися на його копита. Страшно мені стало. Пучки порепалися, згини під пальцями потріскались, як порізані, і п'яти аж м'ясо рожево червоне видно. Думаю: він то вже має, а мені ще буде.

Дістали вазелини, помастив я то все та й думаю, що ж воно таке, такий ніжний він. Розпитую, а як же він мою пораду виконав. А Макошко і признався: замість чайної ложечки на склянку води п'ятипроцентного формаліну, намастив свої лапи формаліном так, як дістав в аптеці.

Погано я спав тієї ночи. Все мені ввижалися рани на Макошчиних ногах. Але, на диво мені, Макошкові і всім з гуртожитку, рани ті загоїлися здається чи не на третій день.

А тому, що лік поміг, так ту пляшку йому хлопці не відпустили. А я зарікся на все лікувати когось кінськими ліками.

Життя колеґи Макошка склалося тяжко, і позбавився він його сам, уже пізніше, після закінчення Академії.

Пишу без пляну до цього місця. Тепер склав хоч якийсь плян. Та тяжко, згадаєш одно щось, за ним вчепиться ніби уже й забуте, вилізе — і як його лишити на забуття? А воно не завжди в „рядок" з писаним.

Стипендія студента-еміґранта в ЧСР була невелика. Щось говорилося про прожитковий мінімум, п'ять соток чеських корон. Це давала держава, і за цю суму студент розписувався. Але на руку діставалося таки з десять відсотків менше. То були всякі фонди. Був і фонд допомоги по закінченні Академії, щось, здається, з триста корон. Це аби мав на залізничний квиток — з очей геть.

Нестачу стипендії надолужували хто як умів. Були практики по відповідних до фаху підприємствах. Технологи — на фабриках, гідротехніки — на будовах, та й інші мали своє. У гідротехніків тих практик було дуже мало. Та й давали їх ліпшим студентам. А всі ж ліпшими не можуть бути. Був ще якийсь підзаробіток по кабінетах, ляборaторіях. Туди теж брали ліпших, бо то вже так ніби асистенти у професорів. Було дві їдальні. Одна кооперативна „Україна", там заправляли кооператори — був такий факультет. Друга „Наша Хата" — приватне підприємство студента Рознатовського, і рахувалося воно як домівка гетьманців. Третьою їдальнею „Жінок християнок" заправляли пані: Єремієва та Вікул. Оце, мабуть, і всі джерела, з яких можна було трохи піднести свій прибуток.

Частина студентів шукала заробітку як робітники на будовах. У ту категорію підзаробітків пішов і я.

Кожного року, з ранньої весни і до пізньої осени, відбував я „практику" з вилами, лопатою або з тачкою, іноді попадалися комбіновані „практики" — і лопата, і кирка, і тачка.

(Далі буде)

До 40-річчя єпископства Архипастиря Скитальців Владики Івана Бучка

Архиєпископ Іван Бучко

Цього року в жовтні минуло 40-річчя єпископства Владики Івана Бучка — Архипастиря Скитальців, як любовно називають українці цього заслуженого церковно-громадського діяча, Апостольського Візитатора для українців-католиків в Европі. Працю Архиєпископа Івана Бучка з вдячністю згадують і українці Південної Америки та ЗСА, бо раніше Ювілят був Апостольським Візитатором для українців-католиків у Південній Америці та Генеральним Вікарієм Екзарха українців-католиків у ЗСА. Владика-Ювілят, який стало перебуває в Римі, народився 1-го жовтня 1891 р. в селянській родині, у селі Германові, Львівського повіту. Закінчив Українську Академічну Гімназію у Львові, під час літніх вакацій важко працював на будові залічничого шляху Львів-Підгайці, щоб відтяжити батьків від високих оплат за навчання. Склавши матуру в 1910 р., виїхав на філософсько - богословські студії до Риму, де був висвячений на священика 21 лютого 1915 р. У Львові був настоятелем Духовної Семінарії і ректором Інституту св. Иосафата, потім знову студіював у Римі, де в 1922 році, в Папському Григоріянському Університеті здобув звання доктора Богословія, після чого викладав догматику та займався справами Малої Семінарії у Львові. У 1929 році був піднесений до чину Єпископа, висвячений у Римі, в церкві святих Сергія і Вакха. Святителями були Митрополит Андрей, Йосафат Перемиський і Григорій Станиславівський. На першій Конференції українських католицьких єпископів у Римі єпископа Івана Бучка іменовано постійним Секретарем Єпископських Конференцій, а у Львові, де далі працював Владика, він був іменований генеральним Вікарієм і головою Львівської Митрополичої Капітули. Між іншими обов'язками, він опрацював з членами Комісії катехизм „Божа наука", будучи головою Між'єпархіяльної Літургічної Комісії. Весною в 1939 році Ватикан доручив Владиці Іванові візитацію українських католицьких станиць у країнах Південної Америки. Через війну Владика вже не міг після того повернутись до Львова. По другій світовій війні та ще і в її кінцевій фазі Владика Іван Бучко дуже багато спричинився до врятування десятків тисяч українців з різних земель України перед видачею їх в руки СССР з-за кордону, особисто інтервеніюючи в Папи та в керівних колах Ватиканської Держави. Архиєпископ-Ювілят, не дивлячись на поважний вік, і тепер часто виїздить до своїх вірних у різних країнах Західньої Европи, підіймає їх своїми проповідями духово, завжди оточений любов'ю, пошаною і вдячністю за все, що дотепер зробив для Бога і України він — селянський син, Архипастир Скитальців. (п.)

Степан Гавриш переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

Ярославна", що її постановку у Філядельфії спонзорував УНСоюз для відзначення свого 75-річчя. По кінець жовтня Округа приєднала в 1969 р. 403 члени і за словами звітодавця, який вичислив найбільше успішних організаторів Округи, всі відділи Округи доложать старань, щоб Філядельфія знову здобула перше місце серед Округ УНСоюзу. Після звіту голови забрав слово д-р Богдан Гнатюк, голова Відділу УККА у Філядельфії, який склав признання і подяку Окружному Комітетові та його членам за щиру і віддану співпрацю Округи із УККА. Короткі звіти здали в доповненні до вичерпного звіту голови Округи секретар Петро Тарнавський і касир Іван Данківський. На закінчення звітування голова Контрольної Комісії мґр Іван Скочиляс зреферував перевірку стану Округи та поставив внесок уділити Окружній Управі абсолюторію, що її учасники нарад схвалили одноголосно.

Заст. гол. предсідника Володимир Сохан виголосив реферат на тему організації членської кампанії, подаючи ряд порад та арґументів, потрібних для успішної праці організаторів та для забезпечування кандидатів на вищі суми. Після реферату вив'язалася дискусія, в якій доповідач відповідав на численні запити в справах забезпеченевої та громадської праці УНСоюзу, його участи в УККА та в справах „Свободи". Від імені Номінаційної Комісії інж. Т. Тещук запропонував склад нової Окружної Управи, яку обрано одноголосно, в такому складі д:-р Володимир Ґалан — почесний голова, Степан Гавриш — голова, інж. Іван Скіра, Федір Петрик і Ірина Щерба — заступники, Петро Тарнавський — секретар української мови, Анна Хомин — секретарка англійської мови, Іван Данківський — касир. Членами ширшої Управи були обрані: о. мітрат Стефан Білік, о. мітрат Омелян Мицик, Іван Одежинський (гол. радний УНС), інж. Михайло Нич, мґр Михайло Ковальчук, Іван Кніґніцький, інж. Тихон Тещук, Семен Лупацій, Мирон Карбівник, Стефан Филик, Василь Новак, Богдан Одежинський, і Омелян Барилка. До Контрольної Комісії ввійшли: Ярослав Щербак — голова, И. Ракочий, М. Мартиненко, М. Ґлова і І. Головко — члени. Після вибору нової Управи провід нарадами перебрав новообраний голова С. Гавриш, який подякував в імені всіх членів Окружної Управи за довіря та вибір. В заключному слові С. Гавриш прочитав список організаторів, які зібрали вже на листопад 46 аплікацій нових членів та передав всі ці аплікації В. Сохано́ві разом із зобов'язанням від Округи приєднати ще в цьому ж листопаді разом 75 нових членів для відзначення цих святочних Зборів присвячених 75-річчю УНСоюзу. Ділові наради, в яких взяло участь 56 осіб, які репрезентували 28 Відділів Округи, закінчено молитвою, що її провів о. мітрат Омелян Мицик. Після нарад була влаштована перекуска.

МУЗИЧНА ШКОЛА Д-РА РУДНИЦЬКОГО ПРИЗНАННЯ СТЕЙТОМ НЮ ДЖЕРЗІ

Власник і директор музичної школи „Овшен Кавнті Скул оф Мюзік", професор д-р Антін Рудницький, одержав повідомлення від департаменту науки („департамент оф едюкейшен" стейту Ню Джерзі, що згадана його музична школа — офіціяльно признана стейтом, доказавши, що вона сповняє всі научні і ін. вимоги, необхідні для такого призпання. В цілому стейті Ню Джерзі серед декількох сотень музичних шкіл досі було тільки тринадцять, яких рівень дозволив офіціяльно признати — тепер це чотирнадцята.

СТВОРИЛИ ДИТЯЧУ БІБЛІОТЕКУ

Транскон, Манітоба. — Відгукуючись на проголошений Українською Греко-Православною Церквою в Канаді Рік Православної Молоді, невеличка громада вірних УГПЦеркви в Трансконі вирішила відзначити його якимсь реальним ділом. У власній авдиторії при церкві парафіяни заснували для цього в жовтні Українську Дитячу Бібліотеку, для своїх дітей і молоді. Початковий невеликий фонд тієї бібліотеки стало поповнюється.

Ділимося сумною вісткою з Рідною, Приятелями, Знайомими і Друзями, що дня 9-го листопада 1969 р. ненадійно відійшов у Вічність на 64-му році життя

Найдорожчий МУЖ

бл. п.

ДМИТРО ЧОЛІЙ

уроджений в селі Потік, Рогатинського повіту, Зах. Україна.

ПАНАХИДИ в понеділок і вівторок, 10 і 11-го листопада 1969 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Quinn Funeral Home при Бродвею і 36-ій вул. в Асторії.

ПОХОРОН в середу, 12-го листопада 1969 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до укр. кат. церкви Чесного Хреста в Асторії, а звідcіля на укр. цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — МЕЛАНІЯ
та ближча і дальша Родина

АСИСТЕНТ СЕКРЕТАРЯ ОКАРБУ МОРРЕЙ ВЕЙДЕНБАВМ, промовляючи на Товаристві Морґеджових Банкірів, поновив домагання Уряду, щоб Конґрес ще цього року схвалив продовження п'ятивідсоткового надподатку з важністю до кінця червня 1970-го року. Вейзенбавм казав, що треба конче продовжити цей податок, щоб Уряд міг із успіхом продовжувати заходи для поборювання інфляції. Непевність в справі цього податку в новому році не дозволяє бизнесменам плянувати економіку в 1970-му році, та стримує урядові заходи проти інфляції.

ПОДЯКА

З Господньої Волі, дня 18-го серпня 1969 р. відійшов від нас у Життя Вічне

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО й ДІД

бл. п.

о. Декан ВАСИЛЬ КЛОС

колишній катехит у Мостах Великих в Україні й довголітній парох церкви св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й.

Під час Його довгих і тяжких терпінь та в час нашого великого горя й безмежного смутку багато наших Рідних, Приятелів, Знайомих і Парохіян старалися в різний спосіб — ділом і словом облегшити страждання Покійного й допомогти нам перенести мужньо і по-християнськи важку годину в нашому житті. За це дякуємо Їм з глибини нашого серця.

Складаємо найсердечнішу подяку Їх Екселенції Митрополитові Кир Амврозієві Сенишинові й Владиці Преосвященному Кир Йосифові Шмондюкові за їх слова потіхи й розради та за їх молитви й Служби Божі за спокій душі Покійного.

Щиросердечно дякуємо Всеч. оо. Р. Бриді, Т. Варесі, Т. Гуменецькому, С. Кундрі, Л. Мудрому та священикам Карпаторуської Церкви оо. Дж. Лої й Дж. Сливці за відправлення Панахид і Парастасу над труною Покійного.

Наша велика подяка Генеральному Вікарієві о. Є. Монастирському за відправлення Похоронної Служби Божої та о. Т. Гуменецькому за прощальне слово англійською мовою й о. М. Вояковському за прекрасну й зворушливу прощальну промову українською мовою.

Дякуємо сердечно Ген. Вікарієві о. Є. Монастирському за проведення надгробних відправ на кладовищі, а о. Канцлерові Монс. І. Стахові за надгробну промову на останню дорогу Покійного.

Щиро дякуємо всім Отцям, що взяли участь у Панахидах, Парастасі, перенесенні тіла, Службі Божій та похоронних відправах на цвинтарі, а саме: оо. В. Андрушкову, монс. С. Баландюкові, сотр. Р. Бриді, Т. Варесі, І. Височанському ЧСВВ, Х. Войтині, Т. Волошиновi, М. Вояковському, Т. Гуменецькому, М. Каволі, Ю. Катрієві ЧСВВ, протоігуменові М. Когутові ЧСВВ, А. Крохмальному, А. Кузьмі, Й. Кузьмакові ЧСВВ, С. Кундрі, Дж. Лої, Ген. Вікарієві Є. Монастирському, Л. Мудрому, Й. Несевичеві, П. Огіркові, Прелатові д-рові К. Приймі, Дж. Сливці, Канцлерові монс. І. Стахові, Дж. Стілові, С. Федуниякові, Є. Шараневичеві та священикам латинського обряду оо. Козловському й Люкасові.

Наше спасибі належиться п. С. Женецькому за надгробну прощальну промову від Мостенців і о. протоігуменові М. Когутові ЧСВВ за слова потіхи під час тризни.

Зокрема щиросердечно дякуємо д-рові В. Кіналеві за його довголітню віддану лікарську опіку над Покійним, за його старання зробити все можливе, щоб врятувати життя Покійного та полегшити Його страждання.

Дякуємо посадникові міста Йонкерсу п. О'Рурк за участь у Похоронній Службі Божій.

Наша подяка належить голові Церковного Комітету п. Б. Чолієві та паням із „Лейдис Оксилієри" — Е. Гончар, М. Джуліяно, Г. Петрик, К. Френчак, як також паням М. Остраб і О. Карпишин за їх жертвенну й віддану працю в полагоджуванні побутових справ, зв'язаних з похороном і за влаштування тризни.

Похоронному Заведенню п. Дучинського в Йонкерсі складаємо нашу подяку за зразкове переведення похорону.

Хай Господь має в своїй опіці Всіх, хто взяли участь у Панахидах, Службі Божій і похороні, хто поспішили нам із словом потіхи, хто жертвували на Заупокійні Служби Божі, чи склали пожертви в пам'ять Покійного на будову нової церкви в Йонкерсі або на інші релігійно-церковні, чи загально-національні цілі.

Горем прибиті:

СОФІЯ — дружина
ЗИНОВІЯ СЕЗЕСНИ — донька з чоловіком БЕРХТОЛДОМ і донькою СОНЕЮ
д-р ОЛЕКСАНДЕР — син з дружиною АННОЮ й синами: РОМАНОМ, МИРОНОМ і ЗЕНОНОМ

Замість квітів на могилу

о. Проф. Теофіла Горникевича

Співосновника Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського у Філядельфії

складають 100.00 долярів

на Видавничий Фонд Інституту

Члени його Дирекції: Евген Зиблікевич, Василь Кострубяк, Дмитро Левчук і Володимир Лотоцький (по 25.00 долярів)

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої нам

бл. п. ЕМІЛІЇ з ОНИШКЕВИЧІВ БАРАНСЬКОЇ

складаємо 20.00 долярів на Собор св. Софії в Римі.

Родині Покійної висловлюємо щире співчуття.

Елеонора і Іван ГРЕЦАКИ

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ

сл. п. Лідії Олейко

СЕСТРИ НАШОЇ СПІВРОБІТНИЦІ, ПАНІ СЛАВИ ЛЕВИЦЬКОЇ СКЛАДАЄМО 25.00 ДОЛЯРІВ НА СОБОР СВ. СОФІЇ В РИМІ.

СЛУЖБОВЦІ ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНС І ВИДАВНИЦТВА „СВОБОДА"

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. д-ра **ВОЛОДИМИРА БІЛОЗОРА**

складають пожертву 25.00 долярів на Дар Українському Воєнному Інвалідові.

Д-р МИКОЛА ГНАТЧУК з Родиною

Патріотична маніфестація у Вашингтоні

Вашингтон, Д. К. (вюм) Американський Легіон і Ветерани Чужинних Воєн будуть відзначати День Ветеранів (11-го листопада) патріотичними маніфестаціями. В часі маніфестацій роздаватимуть червоно-біло-сині відзнаки та американські прапорці, як символи позитивного американізму і віри в добрість Америки.

Більша така маніфестація під назвою „Зліт за свободу" відбудеться біля пам'ятника Вашингтонові. Головою маніфестації є д-р Чарлз Мозер, професор славістичних наук при Джордж Вашингтон Університеті, а спонзорують її американські комбантантські товариства. На цій великій маніфестації виступлять з промовами сенатор Джан Тавер, конгремени Джан О. Марш, Доналд Лукенс і Джан Бюкенен, представники американського уряду, та визначні члени американського політичного і громадського світу. Буде також відповідна мистецька програма. Початок маніфестації о год. 2-ій по полудні.

Головною ціллю патріотичної маніфестації у Вашингтоні є дати можливість „мовчазній більшості" висловитися за мир зі свободою у В'єтнамі і в цілому світі. Хоч ця маніфестазія відбудеться на два дні перед противосною маніфестацією у столиці, вона не є продумана як протидемонстрація.

Ініціятори маніфестації вважають, що у виборі між миром і свободою вони вибрали свободу. Війна у Південному В'єтнамі не є лише громадянська війна, як це пропагує радикальна „нова лівиця". Ця війна є частиною запланованої комуністичної акції по цілому світі для знищення правдивої свободи.

Провід маніфестації надіється, що патріотичний „мовчазний" загал візьме чисельну участь, а зокрема комбантантські і молодечі товариства, в патріотичному зібранню біля пам'ятника Вашингтонові і тим дасть вислів підтримки ідеалам свободи.

Для українців ця маніфестація є ще й тим важна, що нашою участю ми можемо багато допомогти українській справі.

ГІСТЬ В РЕДАКЦІЇ

Минулого тижня нашу редакцію відвідав видавець матеріялів до Історії Української Галицької Армії Дмитро Микитюк з Вінніпегу і в розмові з нами він заявив, що він їздить до Торонта, Ню Йорку і Філядельфії нав'язати з деякими новими авторами зв'язок, бо збирає нові матеріяли до 5-го, вже останнього, тому і для того закликає кол. членів УГА присилати свої спомини та допомогти йому доповнити „Жалібну Книгу", яку він помістив в 4-му томі. Його адреса така:

D. Mykutiuk
386 Selkirk Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada.

Посмертні згадки

ЯРОСЛАВ КОВАЛИШИН, член 25 Відд. УНС в Джерзі Сіті, Н. Дж., упокоївся в Бозі після важкої операції у вівторок, 4-го листопада 1969 р. проживши 48 р. Народився в с. Гряди, пов. Львів, Україна. До УНСоюзу вступив 1957 р. Похорон відбувся 8 листопада 1969 року з пох. зав. до укр. кат. церкви св. апп. Петра і Павла в Джерзі Сіті, Н. Дж., на цвинтар Weehawken, North Bergen, N.J. Залишив в глибокому смутку дружину Марію, сина Ярослава, родичів Анастазію і Андрія, брата Володимира, сестру Катерину та дальшу рідню.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Відділу

ПРАВДА ПРО ПОНЕВОЛЕНІ НАРОДИ

(Продовження зі стор. 2-ої)

що виявляється і в названому симпозіюмі: тоді як професори Голубничий і Білінський стверджують нелюдську практику Москви в Україні, проф. Мері К. Матоссіян, пишучи про Вірменію, вихвалює Москву за опіку вірменами і захист їх проти турків.

В симпозіюмі є ще такі розділи: „Націоналізм совєтських балтійців", „Білоруський нарід поміж нацією і завмертям", „Демографічні і культурні напрямки серед тюркських народів Совєтського Союзу", „Совєтіш Гаймлянд" і „Леґальне становище жидівської спільноти Совєтського Союзу".

Як бачимо, два останніх розділи розглядають становище жидів в СССР. І хоч в обидвох розділах є згадка про трагедію жидів у Бабиному Яру біля Києва, ні один автор не обвинувачує в тому українців і не звалює вини за антисемітизм на тих, що самі терпіли і терплять від Москви.

Книжка „Етнічні меншості в Совєтському Союзі" — це цінний вклад в науку про народи, кинені недолею під жорстоку систему московської диктатури.

Можемо бути тільки вдячними професорам Всеволодові Голубничому та Ярославові Білінському за те, що поширюють наукову правду про Україну і будують твердий шлях до кращого порозуміння з іншими народами.

Література: *Problems of Communism*, July-Aug.-Sept.-Oct. 1969; *Soviet Nationalities Policy in Practice* by Robert Conquest, New York, F. A. Praeger, 1967; *Ethnic Minorities in the Soviet Union* Erich Goldhagen, Ed. New York, F. A. Praeger, 1'68; *The Second Soviet Republic: The Ukraine After World War II* by Yaroslav Bilinsky, Rutgers University Press, New Brunswick, N.J., 1964.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тик, вони готові на найтяжчі злочини.

Серед молоді поширене вживання різних сиропів проти кашлю, які мають в собі кодеїну. Добра доза такого сиропу може викликати в юнака почування подібні до тих, які в наркомана викликає сильний рід наркотику. Все це згодом веде до вживання інших речовин: героїни, маріхуани, ЛСД, барбітурних препаратів і т. д.

Часто молоді люди починають вживати такі речовини „для жарту" або щоб заімпонувати довкіллю, і все звичайно кінчається дуже сумними наслідками. Часом вони пробують раціоналізувати вживання наркотиків, переконані, що тоді стають більше „творчими" у мистецтві, поезії і т. д. Треба відмітити, що всі наукові досліди повністю заперечили такі переконання. Навпаки, вони стверджують, що та сама людина творить або працює далеко краще поза впливами наркотиків.

Серед старших віком людей вживання якогось наркотику з навику також не рідке, хоч морфіна або героїна вживається рідше. Тут часто приходить в рахунок знову ж кодеїна, а особливо інші препарати опіюму, які вживаються в таблетах проти болю. Вони видумують перед лікарем всяку причину, аби тільки одержати такі таблетки. Позбавлення таких таблеток викликає у них велике пригнічення, і такі люди часто „збираються вмирати".

Хочемо повторити: всякі сиропи, таблетки проти болю, мікстури проти шлункових розладів і т. д. мають своє важливе місце в лікуванні, і їх лікарі з успіхом приписують, але варто мати на увазі наслідки їх зловживання. Вживати всякі ліки з наркотичними препаратами часто необхідно, але виключно і лише під контролею лікаря, маючи на увазі і самоконтролю.

Про зловживання іншими ліками скажемо наступного тижня.

1894 – 1969
У СІМДЕСЯТП'ЯТРІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ СТАНЬТЕ ЙОГО ЮВІЛЕЙНИМ ЧЛЕНОМ!

ТАРЗАН, ч. 6275 Гана схвалює вбивство Оди

Він двічі пробував убити тебе ножем, Тарзане, після того вкусити тебе, як дикий звір!

Я, законний голова мото-мотів, розпоряджаю, щоб убити Оду!

Недобрий чоловік! Недобрий для мото-мотів! Він ліпший, коли мертвий!